

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE SANT JOSEP

Josep, home del silenci

El silenci de Josep no és mutisme, és un silenci ple d'escolta, un silenci treballador, un silenci que fa emergir la seva gran interioritat. «Una palabra habló el Padre, que fue su Hijo» — comenta sant Joan de la Creu— «y ésta habla siempre en eterno silencio, y en silencio ha de ser oída del alma.»

Jesús va créixer en aquesta «escola», a la casa de Natzaret, amb l'exemple quotidià de Maria i Josep. Que bonic seria si cada un de nosaltres, aconseguís recuperar aquesta dimensió contemplativa de la vida oberta de bat a bat precisament pel silenci. El silenci ens espanta una mica, perquè ens demana entrar dins nosaltres mateixos i trobar la part més veritable de nosaltres.

Aprenguem de sant Josep a conrear espais de silenci, en els quals pugui emergir una altra Paraula, és a dir, Jesús, la Paraula: la de l'Esperit Sant que habita en nosaltres i que porta a Jesús. Hem d'aprendre de Josep a conrear el silenci: aquest espai d'interioritat en les nostres jornades, en el qual donem la possibilitat a l'Esperit de regenerar-nos, de consolar-nos, de corregir-nos. De fet, Josep ha unit l'acció al silenci. Ell no va parlar, però va fer, i ens va mostrar així allò que un dia Jesús va dir als deixebles: «No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel» (Mt 7,21).

Dimecres, 15 de desembre de 2021

Moltes vegades és necessari el silenci. El silenci és important, a mi em commou un verset del Llibre de la Saviesa que va ser llegit pensant en el Nadal, i diu: «Mentre un silenci tranquil embolcallava l'univers i la nit era al bell mig de la seva cursa, la teva paraula totpoderosa [...], es va llançar des del cel [...] al mig del país» (Sv 18,14-15). En el moment de més silenci Déu es va manifestar. Els evangelis no relaten cap paraula de Josep de Natzaret, cap, no va parlar mai. Això no significa que fos taciturn, no, hi ha un motiu més profund. Amb el seu silenci, Josep ens convida a deixar espai a la Presència de la Paraula feta carn, a Jesús.

REFLEXIONS

Assumpta

Celebrem demà una de les festes més populars del calendari litúrgic: l'Assumpció de la Mare de Déu al cel, coneguda popularment com la Mare de Déu d'Agost.

No hi ha res escrit a la Sagrada Escripura sobre quan, on, ni com va ser exactament el final de la vida humana de Maria. Però la fe cristiana va veure anticipadament en ella la imatge del que serà el final de la humanitat. Aquesta festa és, en plenitud, la Pasqua de Maria: ella posseeix ja allò que per a nosaltres és encara objecte d'esperança.

El papa Pius XII, l'any 1950, va declarar com a veritat de fe que «Maria, Mare de Déu, immaculada i sempre verge, en acabar el recorregut de la seva vida terrenal, fou assumpta en cos i ànima al cel».

Maria, identificada amb la vida i la mort de Crist, ha participat ja de la seva resurrecció i és, d'aquesta manera, tal com va assenyalar el Concili Vaticà II, «un signe d'esperança ferma i de consol per al poble de Déu, és a dir, per a tots nosaltres».

En aquesta festa tan assenyalada, l'Evangeli ens ha proposat l'escena

de la visita de Maria a la seva cosina Elisabet, on Maria rep aquells grans elogis: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes... Feliç tu que has cregut». I ella respon amb el càntic del *Magnificat*.

Pau VI, tot recordant el significat de la festa d'avui, deia: «És una festa que proposa a l'Església i a la humanitat el consol que s'ha realitzat l'esperança final. Que aquesta glorificació és el destí de tots els qui Jesucrist ha fet germans seus» (*Marialis cultus*).

L'Assumpció de la Mare de Déu té una significació pròpia i concreta per a tots nosaltres. Maria ha recorregut el camí d'aquesta vida i ha arribat a la meta, la glòria del cel. Ella, assumpta, «feta semblant al seu fill ressuscitat d'entre els morts, coneix ja anticipadament la condició en la qual viuran tot els justos».

Maria va dir d'ella mateixa: «Totes les generacions em diran benaurada». No la podem oblidar. Per això també nosaltres acomplim la seva profecia i la proclamem model i impuls de la nostra fe i de la fe de tota l'Església.

Mn. Ramon Sàries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / SI 44 / 1C 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Benaurada Verge Maria; sant Tarcisi, acòlit mr.

16. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / SI: Dt 32 / Mt 19,23-30]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, a Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dimecres [Ez 34,1-11 / SI 22 / Mt 20,1-16]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. de les Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dijous [Ez 36,23-28 / SI 50 / Mt 22,1-14]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; sant Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

19. ■ Divendres [Ez 37,1-14 / SI 106 / Mt 22,34-40]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev. fundador dels Eudistes; sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe; sant Magí (s. III), mr. ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dissabte [Ez 43,1-7a / SI 84 / Mt 23,1-12]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Claravall, i doctor

de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, màrtirs a Còrdova; beat Arquimbau, prevere d'Orleans i màrtir (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / SI 116 / He 12,5-7.11-13 / Lc 13,22-30]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, mrs., patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda mr.

Diumenge XX de durant l'any (C)

COMENTARI

«Sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada»

Es autèntics profetes sempre han estat incòmodes perquè no diuen allò que moltes vegades voldríem sentir. Ho veiem en el cas de Jeremies: *Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble* —això és el que interpreten ells— *sinó la seva perdició*. I és que Jeremies predica que es rendeixin al rei de Babilònia per estalviar vides perquè sap que la resistència està condemnada al fracàs. Però, això, ni el rei ni els dirigents ni el poble no ho volen sentir. Com a resultat: *el tiraren a la cisterna... on no hi havia aigua sinó fang*. Jeremies predica el missatge que el Senyor li encomana. Jesús a l'evangeli ens diu unes paraules estranyes: *¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió el que he vingut a portar*. Ens sobten aquestes paraules perquè sempre hem pensat que Jesús havia vingut a predicar la pau al món. I és així. Però, a quin preu? No a qualsevol. El Senyor ens demana una entrega total, una opció radical per ell, ens demana fins i tot ser capaços de donar la vida pels altres i això no tothom ho accepta. El seguiment del Senyor provoca oposicions i hostilitats també a l'interior de les famílies. Quan algú es pren seriosament el seguiment de Jesús molt probablement els de la seva mateixa casa li faran la vida impossible: el criticaran, li faran el buit. El resultat serà la divisió: *renyiran els pares contra els fills i els fills contra els pares...* Però la segona lectura ens recorda: *Envoltats d'un núvol tan gran de testimonis que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat i sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Jesús per arribar a la felicitat acceptà el suplíc de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona. Així no us deixareu abatere cansats de resistir. No ens cal afegir res més.*

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res.

Els, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor no tardeu a defensar-me.*

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplíc de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç

(Lc 12,49-57)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimit fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.» Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja." I efectivament, la pluja arriba. I qual el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor." I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedequías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros».

Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua.

Ebedmélec abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad».

Entonces el rey ordenó a Ebedmélec el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y sacad al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera».

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 12,1-4)

Hermanos:

Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos, con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó tal oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 12,49-57)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra». Decía también a la gente: «Cuando veis subir una nube por el poniente, decís enseguida: "Va a caer un aguacero", y así sucede. Cuando sopla el sur decís: "Va a hacer bochorno", y sucede. Hipócritas: sabéis interpretar el aspecto de la tierra y del cielo, pues ¿cómo no sabéis interpretar el tiempo presente? ¿Cómo no sabéis juzgar vosotros mismos lo que es justo?»